

disputants-חולקים ◊ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment מעשה-story	מימרא-statement ◊ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

		Talmud Navigator									
		א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
סוכה-סוכה	מאן דאמר										
הני היזמי והיגי מסככין בהו.	רב חנן בר רבא:									◊	■
בהיזמי מסככינן, בהיגי לא מסככינן, מאי טעמא? כיון דנתרי טרפייהו שביק לה ונפיק.	אביי:									◊	■
האי אפקותא דדיקלא מסככין בהו, אף על גב דאגדי - אגד בידי שמים לא שמיה אגד. אף על גב דהדר אגדי להו - איגד בתד לא שמיה אגד.	רב גידל אמר רב:									◊	■
הני דוקרי דקני מסככין בהו, אף על גב דאגדי ניהו - אגד בידי שמים לא שמיה אגד, אף על גב דהדר אגדי להו - איגד בתד לא שמיה אגד.	רב חסדא אמר רבינא בר שילא:									◊	■
קנים ודוקרנין מסככין בהו.	תניא נמי הכי:									■	
קנים פשיטא										◊	
אימא: קנים של דוקרנין מסככין בהו.										!	
הני מררייתא דאגמא אדם יוצא בהן ידי חובתו בפסח.	ואמר רב חסדא אמר רבינא בר שילא:									◊	■
אזוב, ולא אזוב יון, ולא אזוב כוחלי, ולא אזוב מדברי, ולא אזוב רומי, ולא אזוב שיש לו שם לווי.	מיתיביה:									◊	◊
כל שנשתנה שמו קודם מתן תורה, ובאתה תורה והקפידה עליה - בידוע שיש לו שם לווי. והני לא נשתנה שמיהו קודם מתן תורה כלל.	אביי:									!	◊
הני מררייתא סתמא שמיהו, והאי דקרי להו מררייתא דאגמא - משום דמשתכח באגמא.	רבא:									!	◊
איגד בתד - לא שמיה אגד, שלש - שמיה אגד, שנים - מחלוקת רבי יוסי ורבנן.	רב חסדא:									◊	■
מצות אזוב - שלשה קלחים ובהן שלשה גבעולין	דתנן: [רבנן]									◊	■
מצות אזוב שלשה גבעולין, ושיריו שנים, וגרדומיו כל שהוא.	רבי יוסי:									◊	■
קא סלקא דעתין: מדשיריו שנים - תחילתו נמי שנים, והאי דקתני שלשה - למצוה. ומדברי יוסי שלשה למצוה, לרבנן שלשה לעכב.										■	
אזוב שתחילתו שנים ושיריו אחד - פסול, ואינו כשר עד שיהא תחילתו שלשה ושיריו שנים	והתניא, רבי יוסי:									◊	■
איפוך, לרבי יוסי שלשה לעכב, לרבנן שלשה למצוה.										!	◊
אזוב שתחילתו שנים ושיריו אחד - כשר, ואינו פסול עד שיהא תחילתו ושיריו אחד.	והתניא: [רבנן]									◊	■
שיריו אחד פסול? הא אמרת שיריו אחד כשר										◊	
אלא אימא: עד שתהא תחילתו כשיריו אחד.										■	◊
הני איסוריייתא דסורא מסככין בהו, אף על גב דאגדן - למנינא בעלמא הוא דאגדן.	דרש מרימר:									◊	■
הני צריפי דאורבני, כיון שהותרה ראשי מעדנים שלהן - כשרין.	רבי אבא:									◊	■
והא אגדי מתתא?										◊	
דשרי להו.	רב פפא:									!	◊
אפילו תימא דלא שרי להו, כל אגד שאינו עשוי לטלטלו - לא שמיה אגד.	רב הונא בריה דרב יהושע:									!	◊
ירקות שאמרו חכמים אדם יוצא בהן ידי חובתו בפסח - מביאין את הטומאה, ואין חוצצין בפני הטומאה, ופוסלין בסוכה משום אור. מאי טעמא - כיון דלכי יבשי פרכי ונפלי, כמאן דליתנהו דמי.	רבי אבא אמר שמואל:									◊	■
הבוצר לגת - אין לו ידות.	ואמר רבי אבא אמר רב הונא:									◊	■
הקוצר לסכך אין לו ידות.	רב מנשיא בר גדא אמר רב הונא:									◊	■
מאן דאמר קוצר - כל שכן בוצר, דלא ניהא ליה דלא נימציייה לחמריה.										■	
מאן דאמר בוצר שאין לו ידות, אבל קוצר - יש לו ידות, דניהא ליה דליסכך בהו, כי היכי דלא ליבדרן.										■	
נימא דרב מנשיא בר גדא תנאי היא										◊	◊

disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה ◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת < מעשה-story O	מימרא-statement ■ challenge-קושיא † question-שאלה ^ answer-תירוץ ! ראיה-proof ■
מקרא-key:	

סוכה-סוכה		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
סוכי תאינים ובהן תאנים, פרכילין ובהן ענבים, קשין ובהן שבלים, מכבדות ובהן תמרים, כולן אם פסולת מרובה על האוכלין - כשרה, ואם לאו - פסולה.	דתניא: [ת"ק]									◊	■	†	!
עד שיהו קשין מרובין על הידות ועל האוכלין.	אחרים:									◊	■	†	!
מאי לאו בהא קא מיפלגי										◊	■	†	!
יש להן ידות	דמר סבר: [אחרים]									◊	■	†	!
אין להן ידות.	ומר סבר: [ת"ק]									◊	■	†	!
לרבי אבא - ודאי תנאי היא													!
לרב מנשיא בר גדא מי לימא תנאי היא?													◊
דכולי עלמא סברי: הקוצר לסכך אין לו ידות, והכא במאי עסקינן - כגון שקוצצן לאכילה, ונמלך עליהן לסיכוך.	אמר לך רב מנשיא:												◊
אי קוצצן לאכילה מאי טעמייהו דרבנן?													◊
וכי תימא קסברי רבנן: כיון דנמלך עליהן לסיכוך בטלה ליה מחשבתו													!
ומי בטלה ליה מחשבה בהכי?													◊
כל הכלים יורדין לידי תומאה במחשבה, ואין עולין משומאתן אלא בשינוי מעשה. מעשה מוציא מיד מעשה ומיד מחשבה, מחשבה אינה מוציאה לא מיד מעשה ולא מיד מחשבה.	והתנן:												◊